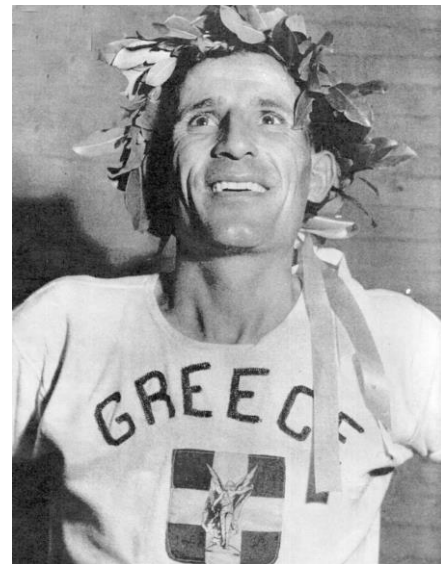

Στυλιανός Κυριακίδης: Μια νίκη για την Ελλάδα!

Συχνά άνθρωποι απλοί κρύβουν μέσα τους πλούσια αποθέματα ηρωισμού που τα κληρονόμησαν όχι τόσο από τη στενή οικογένεια όσο από το βαρύτατο κι ένδοξο ιστορικό παρελθόν της πατρίδας μας. Μια τέτοια περίπτωση υπήρξε και ο Στυλιανός Κυριακίδης.

Πρόκειται για ένα αγροτόπαιδο γεννημένο στα 1910 στην Πάφο. Από μικρός νιώθει μια ακατανίκητη επιθυμία να τρέχει αποστάσεις χιλιομέτρων. Η κλίση του τον οδηγεί στον αθλητικό σύλλογο Λεμεσού. Το 1934 μετακομίζει στην Αθήνα κι εκεί συνεχίζει ως μέλος του Παναθηναϊκού Αθλητικού ομίλου να προπονείται και να συμμετέχει σε αγώνες. Παράλληλα βγάζει μεροκάματο εισπράττοντας λογαριασμούς της ΔΕΗ.

Ως μέλος της εθνικής ομάδας διακρίνεται σε πανελλήνιους και βαλκανικούς αγώνες στίβου με λαμπρές επιτυχίες. Μάλιστα καταρρίπτει το ρεκόρ του Σπύρου Λούη στο Μαραθώνιο. Ο Λούης τον συγχαίρει από καρδιάς: «Παιδί μου, Στέλιο, να τρέχεις πάντα, γιατί εμείς οι Έλληνες γεννηθήκαμε για να τρέχουμε. Μόνο έτσι καταφέραμε να ζήσουμε τόσους αιώνες». Η ευχή λειτουργεί μέσα στη νεανική καρδιά ως ιερή παρακαταθήκη.

Το 1936 ο Κυριακίδης συμμετέχει στους Ολυμπιακούς αγώνες του Βερολίνου. Ακολουθούν τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής. Σε μια εισβολή στο σπίτι του οι Γερμανοί βρήκαν το άλμπουμ από το 1936 στο Βερολίνο με πρώτη μια φωτογραφία του Χίτλερ! Έκτοτε δόθηκε εντολή να μην ενοχλεί κανείς τον Κυριακίδη κι αυτός αξιοποίησε την ευμένεια προς το πρόσωπό του και έκρυβε στο υπόγειο αλεξιπτωτιστές συμμάχους που έφευγαν μετά για την Αίγυπτο.

Φτάνουμε στα 1946. Στα μαύρα χρόνια του Εμφυλίου. Παίρνει τότε μια ριψοκίνδυνη απόφαση. Να πάει στη Βοστώνη όπου θα πραγματοποιηθεί ο 50^{ος} Διεθνής Μαραθώνιος. Λαχταρούσε και μόνο με την παρουσία του να ευαισθητοποιήσει τους Αμερικανούς για να βοηθήσουν το λαό μας. Φανερώνει στη σύζυγό του την επιθυμία του. Η αντίδραση σαφώς υπήρξε έντονη. Εξάλλου δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα για τα απαιτούμενα έξοδα. Την παρακαλά να πουλήσουν το ραδιόφωνο και την κουζίνα. Τελικά, συγκεντρώνει χρήματα που αρκούν μόνο για τον πηγαισμό.

Στις 4 Απριλίου 1946 φτάνει στη Βοστώνη και η πρώτη του κίνηση είναι να προσκυνήσει στην εκεί εκκλησία. «Πήγα στην αγία Τριάδα κι άναψα το κερί μου». Οι εφημερίδες αντιμετωπίζουν την άφιξή του μάλλον περιπαιχτικά, τον χαρακτηρίζουν ο «κοκαλιάρης Έλληνας».

Οι γιατροί της επιτροπής τον απορρίπτουν ως καχεκτικό. Του δηλώνουν πως δε μπορεί να πάρει μέρος, γιατί θα κινδυνέψει θανάσιμα. Τότε ο Στυλιανός υπογράφει πως αναλαμβάνει ο ίδιος την ευθύνη, γνωρίζοντας τον κίνδυνο που διατρέχει.

20 Απριλίου 1946. Ώρα 12.00 μ.μ. Λίγο πριν έλαβε τηλεγράφημα από τη σύζυγό του πως πήγαν με τα παιδιά στην αγία Φιλοθέη και παρακάλεσαν την Παναγία να νικήσει ο μπαμπάς.

Οι αθλητές παίρνουν θέση. Ένας Έλληνας ομογενής του βάζει ένα χαρτάκι στο χέρι. Από τη μια γράφει «η ταν η επί τας» κι από την άλλη «νενικήκαμεν». Δίνεται το σήμα. Ο Κυριακίδης

μένει με τους τελευταίους. Αυτή ήταν η τακτική του. Μετά τα 10 μίλια πλησιάζει τους 15 που προπορεύονταν ενώ 4 – 5 είχαν ξεχωρίσει μπροστά. Πρώτος το μεγάλο φαβορί, ο αμερικανός Τζον Κέλι. Τότε ο Κυριακίδης άνοιξε το βήμα. Σε μια ελληνική εφημερίδα δήλωσε εκ των υστέρων : «Έβλεπα μπροστά μου δακρυσμένες μορφές πονεμένων συμπατριωτών μου που μου έλεγαν “Νίκησε. Νίκησε για μας”! Τότε τα πόδια μου έβγαλαν φτερά, πετούσα σ’ έναν άυλο κόσμο με τη βοήθεια της Παναγιάς.»

Στην τελευταία ανηφόρα ένας ηλικιωμένος άντρας κραύγασε: «Για την Ελλάδα, Στέλιο μου. Για τα παιδιά σου.» Τότε με όσα σωματικά αποθέματα του έμειναν τερμάτισε φωνάζοντας: «For Greece». Παραλήρημα ενθουσιασμού γύρω του! Οι δημοσιογράφοι τον πλησίασαν λέγοντας με θαυμασμό: Ο άντρας που κέρδισε σήμερα είναι από την χώρα των τριακοσίων του Λεωνίδα, είναι από τη χώρα του ’40».

Ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ Τρούμαν απόρησε με την ήττα του χρυσού πρωταθλητή Κέλι. «Πώς έχασες από τον κοκαλιάρη κι αδύναμο Έλληνα;». Ο αμερικανός απάντησε ειλικρινέστατα: «Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για μια ολόκληρη πατρίδα, για μια ιδεολογία.»

Ο Τρούμαν υποδέχτηκε τον Κυριακίδη με τιμές για να τον συγχαρεί. Του πρότεινε χρήματα πολλά. Και τότε άκουσε την αφοπλιστική απάντηση. «Για μένα δε θέλω τίποτα. Μόνο για την Ελλάδα. Σας παρακαλώ, μην ξεχάσετε τη χώρα μου.»

Μετά τη νίκη ο Στυλιανός Κυριακίδης έμεινε περίπου ένα μήνα στην Αμερική. Στις διάφορες εκδηλώσεις προς τιμήν του παρακαλούσε Αμερικανούς και Έλληνες ομογενείς να βοηθήσουν την Ελλάδα που αντιμετώπιζε φτώχεια φοβερή και ανέχεια. Συγκεντρώθηκαν 250.000 δολάρια και η οικογένεια Λιβάνου έστειλε δυο πλοία φορτωμένα με είδη πρώτης ανάγκης. Η συγκίνηση που προκάλεσε ο πατριώτης μαραθωνοδρόμος είχε ως αποτέλεσμα η Αμερική να στείλει κι άλλα 400.000 δολάρια βοήθεια στην Ελλάδα πριν από το σχέδιο Μάρσαλ. Αυτή η οικονομική ενίσχυση ονομάστηκε «πακέτο Κυριακίδη»!

Στις 23 Μαΐου 1946 επιστρέφει στην Αθήνα. Ένα εκατομμύριο Έλληνες από όλη την Ελλάδα τον υποδέχονται με συγκίνηση κι ευγνωμοσύνη.

Σήμερα στο Αθλητικό Μουσείο Μασαχουσέτης υπάρχει προς τιμήν του Έλληνα αθλητή μόνιμη έκθεση με ονομασία: «Στυλιανός Κυριακίδης – Τρέχοντας για την ανθρωπότητα». Μάλιστα το 2004 στο πρώτο μίλι της διαδρομής Μαραθωνίου στη Βοστώνη τοποθετήθηκε ένα άγαλμα που απεικονίζει το Σπύρο Λούη να δείχνει το δρόμο προς τη νίκη στον Κυριακίδη που τρέχει.

Μακάρι να προβάλλονται τέτοια υγιή πρότυπα στην εποχή μας και να γίνονται γνωστές και οι μικρές πλην διόλου ασήμαντες ευλαβικές λεπτομέρειες της ζωής τους που φανερώνουν βαθιά πίστη σε αξίες και ιδανικά. Στις μέρες μας που ασφυκτιούμε μέσα στον απελπιστικό κλοιό βαριάς ηθικής σήψης η αγνή φιλοπατρία του Στυλιανού Κυριακίδη αποτελεί πηγή ενθάρρυνσης για όλους μας. Σίγουρα ο καθένας μας αγωνιζόμενος για το «εμείς» από το δικό του μετερίζι μπορεί να σηκώσει τούτον τον τόπο μια στάλα ψηλότερα.

Τσιραμπίδου Αγγελική, φιλόλογος